

въ двореца мемоара, като изчезна безследно¹⁾).

На първо време и Христо Ботйовъ и Хаджи Димитъръ, които влизали въ Комитета, вѣрвали, че мемоарътъ ще изиграе своята роля, и дори Ботйовъ го нарекълъ „Знаменитъ мемоаръ“. Скоро се убедили, обаче въ неговото явно безсилие и напустнали комитета, съ което и последния се разтурилъ.

Събитията продължавали твоя ходъ. Караджата вече искалъ не само да се плашатъ турцитѣ съ горски хайдути, не да се врѣчва меморандумъ и да се протестира отъ името на цѣлия български народъ противъ угнетителната политика на Високата порта, а да се възстане съ пушка въ рѣка и то, съ организирана сила. Съ гърмежа на пушките, макаръ и слабъ — този гърмежъ е трѣбвало да бжде достатъчно силенъ да стигне до ушитѣ на заспалата европейска дипломация и да изнесе името на българина — робъ, на дневенъ редъ.

Тогава се пристѣпва къмъ трескава организационна работа. Неуспѣхътъ на Филипъ Тотю и разбиването на четата му при Върбовка, враждебнитѣ настроения на турското правителство къмъ Румъния, накарватъ Караджата да разпусне събранитѣ отъ него въ Олтеница

¹⁾ Вж. в-къ „Дунавска Зора“, год. I, бр. 35, 40 и 41 1868 г.; в. „Народностъ“, отъ 23. VIII. 1868 год.; см. „Revue Historique“, publiée par L'institut D'Histoire Turque, XV année, № 9 (86). Constantinople, 425.